

Povestea lui Harap-Alb - reinterpretată

A fost odată, într-o țară îndepărtată, un Crai care avea trei feciori. Fratele lui, Verde Împărat, avea două fete din căsătoria cu Rapunzel și una din căsătoria cu Ariel, Micuța Sirenă.

Pentru că acesta din urmă simțea ca nu îl mai țin puterile mult timp, având numeroase afecțiuni de ordin medical, i-a solicitat fratelui său să îi trimită de îndată, pe unul dintre băieții săi pentru a-l căsători cu fiica lui cea mare, cea rezultată din căsătoria cu Ariel și pentru a-l numi împărat în locul său.

Craiul, gândind că doar doi dintre cei trei fiii au vârsta potrivită pentru căsătorie a decis ca întâi și întâi să îl trimită pe fiul său cel mare la Verde Împărat.

Pentru a verifica dacă fiul său cel mare este suficient de curajos încât să fie numit împărat, a decis să îi testeze curajul și după o scurtă vânatoare de urși, îmbrăcând o piele caldă de urs și ascunzându-se sub podul care făcea legătura între castel și satul învecinat i-a ieșit fiului său, cel mare, în cale pentru a-i induce o stare de temere și astfel să-i testeze curajul.

La momentul la care a luat contact cu "falsul urs", calul fiului de Crai s-a speriat și a lua-o la goana spre casă. În drumul său spre casă, speriat vădit de întâlnirea cu ursul, calul străbătu o distanță de aproximativ 15 km, călcând mai multe terenuri agricole, pe care le-a distrus în întregime.

Mergând spre casă, fiul de crai se întâlnește cu cei care au fost păgubiți de calul care a gonit în trombă, negând, la întâlnirea cu aceștia că ar fi posibil ca acela să fii fost calul lui. Odată ajuns acasă, îl asigură pe tatăl său că nu își mai dorește să fie împărat și cedează locul lui aceluia dintre frați care se va dovedi demn de tronul împăratului.

La auzul acestor cuvinte, fratele mijlociu, bucuros că fratele său a renunțat își anunță tatăl că va merge el spre castel. Acesta pleacă spre castel încălecând în trombă, bucuros că are ocazia să își demonstreze curajul. Craiul, decide să îl testeze și pe acesta, ieșindu-i în cale și inducându-i o stare de temere astfel încât și acesta decide să se întoarcă acasă, resemnat.

Dezamăgit că singurii săi fii, care aveau vârsta potrivită pentru a accede la tronul împăratului Verde au dat dovadă de lașitate, Craiul i-a izgonit pe aceștia din casa lui și și-a redactat de îndată testamentul prin care s-a asigurat că, în cazul în care nu va mai vedea lumina zilei, aceștia nu vor primi nimic din tot ceea ce acesta, cu trudă și curaj, a agonisit toată viața.

Văzând atitudinea tatălui său și știind că este singurul căruia nu i s-a permis să își demonstreze curajul, și încrezător că, în ciuda faptului că are 17 ani poate accede la tron, mezinul s-a prezentat la acesta solicitându-i Craiului să îi permită și lui să își testeze curajul și să îi demonstreze că este vrednic de tron. După ce a primit acordul tatălui său, mezinul îi solicită Craiului să îi înmâneze armele și straiile pe care le folosea el, în vreme de război.

Craiul răspunde solicitării mezinului și îi dă acestuia lucrurile cerute, dar îl obligă ca, la schimb să îi promită că, de îndată ce va pune mâna pe tron și pe averea lui Verde Împăratul îi va vinde lui toate herghelia de cai pur sânge, pe care împăratul o avea la castel.

Vrând să plece spre castel, mezinul luă cele necesare încălecatului și merge la herghelia tatălui său pentru a-și alege un cal pe care să încalece în această aventură. Mezinul, care nu avea el o vastă experiență de viață, dar avea o inteligență majoră, decide să testeze puterea calului cu care se va însoți spre castel.

În drumul său spre herghelie acesta întâlnește o bătrână care îi solicită să îi împrumute o suma de bani asigurându-l că, dacă va fi cu dare de mână, la sfârșitul călătoriei sale, va fi numit Împărat. Fiul craiului, fără să stea prea mult pe gânduri, a scos dintr-un rucsac o suma de bani pe care i-a înmănat-o bătrânei, spunându-i că îi vrea înapoi până la cel de-al doilea răsărit de soare al lunii care urmează. Bătrâna îl asigură că îi va întoarce gestul și că îi va plăti, cu vârf și îndesat.

Odată ajuns la herghelia de cai, acesta decide că, va merge mai departe cu acel cal care se arată suficient de curajos încât să nu îl lase singur în fața pericolului, cum au pățit frații săi.

După numeroase provocări își alege singurul cal care s-a dovedit a fi suficient de puternic și curajos, și care la sfârșitul provocărilor se transformă într-un cal tânăr și frumos, care avea capacitatea să zboare până la nori.

Craiul îi înmână mezinului o scrisoare pentru fratele său, Împăratul Verde, și îl încurajase să pornească spre castel. Bineînțeles că nici mezinul nu a scăpat de testul tatălui său, însă, la momentul la care acesta i-a ieșit în cale îmbrăcat în urs, acesta a rămas neclintit și cu buzduganul din dotare a vrut să îl pună la pământ.

Speriat și bucurous de atitudinea fiului său cel mic acesta și-a arătat fața și l-a felicitat pentru curaj, confirmându-i că este apt să fie rege.

Înainte să plece, Craiul îl sfătuiește pe mezin să nu se abată de la drumul său și să evite pe cât posibil să intre în contact cu persoane necunoscute, dar mai cu seamă să evite să dea

ochii cu omul Roș și cu Spânul. Mergând prin pădure îi ieși mezinului în cale un spân care îi spuse că este fratele lui mijlociu, prefăcut în spân de către bătrâna vrăjitoare. Mezinul, și-a dat seama că făptura este de fapt un spân și a refuzat să continue drumul cu el.

Spânul a insistat, apărând de data aceasta deghizat în slugă, și spunându-i mezinului că trebuie numai decât să îl ia cu el, pentru ca fără el nu va ști încotro e drumul.

Fiind convins că nu are de ales, mezinul fu de acord să îl ia pe spân cu el, resemnat că oricum ar fi nu va avea cum să scape de el. Mergând spre castel, spânul îi oferă mezinului o sticlă cu apă, spunându-i ca aceasta îi va reda forțele și îl va face să prindă puteri.

Mezinul cedează în fața argumentelor sale și decide să bea lichidul din sticla înmănată de spân. În scurt timp, mezinul își pierde conștiința, observând de apt slăbirea puterilor, nu revigorarea sa. În continuare, mergând spre castel, spânul îi sugerează să meargă spre o fântână de unde să ia apă proaspătă și să se odihnească. Mezinul, epuizat, acceptă și se îndreaptă cu spânul spre fântâna care avea să îi redea puterile.

Odată ajunși acolo, spânul coboară în fântână să ia apă, iar după ce iese îi propune mezinului să intre și el pentru că e răcoare și își va recăpăta forțele. Mezinul acceptă și de îndată ce intră în fântână, spânul pune capacul fântânii, spunându-i mezinului că singura condiție pentru a-l elibera este să facă schimb de rolurile lor, și să declare că el este sluga/spân și spânul fiul Craiului, amenințându-l cu moartea.

Mezinul nu avu ce să facă și acceptă, iar după ce l-a deposedat de toate bunurile pe care acesta le avea, i-a spus că, din acest moment numele lui avea să fie Harap- Alb.

Ajunși la curtea împăratului Verde, Spânul a fost primit cu mare bucurie, ca un viitor ginere al împăratului. Spânul, pentru a menține o stare de temere asupra lui Harap – Alb, l-a amenințat din nou că îl va omorî pe el și pe fiicele împăratului, dacă nu va face tot ce îi cere. De asemenea, Spânul vorbea foarte urât cu Harap – Alb și îl jignea de câte ori avea ocazia. Fetele împăratului observând acest lucru, nu îl plăceau pe Spân, ci mai degrabă îl apreciau pe Harap – Alb, a cărui viață era în pericol.

Într-o zi, pe când se aflau la o petrecere organizată de împăratul Verde, acesta se laudă Spânului cu mașinile scumpe pe care le deține. Impresionant, împăratul Verde, pe lângă caii înalți și impunători pe care îi avea la castel, se putea lauda cu o colecție impresionantă de mașini selecte. Spânul fiind invidios și dorind să arate că este bogat, s-a gândit la un plan prin care să obțină o mașină cu care să-l impresioneze pe împărat. Știind că Harap – Alb are un

tată bogat, și-a dat seama rapid că atât timp cât îl va ține sub amenințare va obține tot ce dorește.

Așadar, chemându-l pe Harap – Alb, i-a amintit de armele pe care Spânul le-a furat de la el și dacă nu se va supune îl va omorî atât pe el cât și pe fiicele împăratului. Astfel, i-a spus lui Harap – Alb să-i ceară tatălui său un Lamborghini Aventador, iar ulterior să încheie un Contract de vânzare-cumpărare prin care Spânul să obțină dreptul de proprietate asupra autoturismului.

Zis și făcut, Harap – Alb obține mașina de la tatăl său, după care încheie un Contract de vânzare – cumpărare cu Spânul și transcrie mașina pe numele acestuia.

După câteva zile, mergând la o nouă petrecere organizată de împărat, Spânul era foarte mândru și se lăudă împăratului cu noua lui achiziție. Împăratul fiind impresionat de către Spân, l-a chemat pe acesta să îi prezinte în detaliu vila lui de vacanță de pe marginea lacului unde era organizată petrecerea. Din nou Spânul dorind să îl impresioneze pe împărat, s-a gândit că are nevoie și el de o casă de vacanță pe marginea unui lac.

Continuând în același mod, Spânul l-a chemat pe Harap – Alb și, amenințându-l, i-a spus să meargă la tatăl său să-i ceară o vilă pe marginea lacului, iar după aceea să încheie cu el un contract de vânzare – cumpărare prin care să îi transfere dreptul de proprietate. Harap – Alb fiindu-i frică pentru viața lui și a fiicelor împăratului Verde, îi spuse Spânului că așa va face.

Harap – Alb știind că nu va putea justifica în fața tatălui său cerința de a-i da o vilă pe marginea lacului, s-a gândit să apeleze la Banca Sfânta Duminică pentru a contracta un credit de nevoie personale în vederea completării banilor pe care i-a strâns din economii, astfel încât să poată cumpăra o vilă pe marginea lacului. Zis și făcut, Banca Sfânta Duminică l-a ajutat cu un împrumut de 100.000 galbeni, iar împreună cu economiile sale de 700.000 galbeni a cumpărat o vilă pe marginea unui lac. După această ispravă, Harap Alb a încheiat un contract de vânzare – cumpărare cu Spânul prin care a transferat dreptul de proprietate a vilei de pe marginea lacului și a înscris-o în cartea funciară pe numele acestuia. Până să primească vila de lângă lac, Spânul, de când a ajuns la castel, locuia cu împăratul și cele două fiice ale sale.

Văzând Spânul că nu reușește să cucerească niciuna dintre fiicele împăratului, s-a gândit să le invite împreună cu împăratul Verde să petreacă un weekend la vila lui de la lac. Fiicele împăratului au fost de acord cu invitația Spânului însă cu o singură condiție, să vină și Harap – Alb. Spânul gândindu-se că nu are alte opțiuni, a acceptat, dar l-a invitat și pe

prietenul lui, Improbus. Acesta era un om rău la fel ca Spânul, care l-a invitat la vila sa cu un singur scop, să-l supravegheze pe Harap – Alb.

Weekend-ul a decurs fără evenimente deosebite, însă Improbus l-a fotografiat de mai multe ori pe Harap – Alb fără ca acesta să știe. A doua zi, cu intenția de a-l umili pe Harap-Alb, Improbus a postat pe pagina sa de facebook, mai multe fotografii indecente care îl puneau pe Harap – Alb în ipostaze umilitoare. De asemenea, la ultima șuetă înainte ca Improbus să plece de la vila Spânului, i-a amintit acestuia de datoria mare pe care o are la Împăratul Roșu. Spânul încremeni și nu-i venea să creadă că a uitat de datoria mare pe care o are de achitat acestui Împărat de foarte mult timp, chiar trecuse mai bine de 4 ani.

A doua zi, Spânul era foarte nervos și se gândea că acum poate să vină Împăratul Roșu și să îi ia în contul datoriei tot ce are de la Harap – Alb. Însă, dintr-o dată i-a trecut prin cap un plan, care putea fi unul salvator pentru el. S-a gândit Spânul... Ce-ar fi dacă ar încheia cu Improbus un contract de vânzare cumpărare cu privire la vila de lângă lac, iar mașina Lamborghini ar vinde-o. Nici nu a stat pe gânduri că Spânul a și pus planul în aplicare. A încheiat cu prietenul său Improbus un contract de vânzare a vilei, iar mașina a vândut-o unui anume Bene.

În cele din urmă, Spânul încercând să o cucerească pe fiica cea mare a împăratului Verde, s-a mutat din nou în castelul împăratului. Văzând că împăratul Verde este pe punctul de a accepta căsătoria, Spânul se gândește că l-ar ajuta să dețină cea mai râvnită mașină din împărăție, ultimul model de Ferrari, aflat la vânzare în cadrul reprezentanței auto de lux a Împăratului Roșu.

Spânul, fiind viclean, pentru a nu se întâlni cu împăratul Roșu, l-a chemat pe Harap – Alb și l-a amenințat din nou spunându-i că încă are pistoalele și înțelege foarte bine ce se poate întâmpla dacă nu îl ascultă. Astfel, Spânul l-a trimis pe Harap – Alb la Împăratul Roșu să achiziționeze, în numele și pe seama sa, autoturismul Ferrari. Harap – Alb nu a stat pe gânduri și a plecat către Împăratul Roșu.

Harap-Alb, nepricepându-se la mașini, s-a gândit că ar fi util să fie asistat la achiziția vehiculului de persoane mai pricepute, așa că a apelat la ajutorul prietenilor săi: mecanicul, tinichigiul și băgătorul de seamă, întrucât în fiecare grup de prieteni există și un astfel de personaj. Zis și făcut! Merg ei cât merg și, într-o târzie vreme, ajung la împărăție, Harap-Alb înainte și ceilalți în urmă, care de care mai țațoș.

Împăratului i-a fost mare mirarea, văzând că niște golani au asemenea îndrăzneală, de vin cu nerușinare să-i cumpere Ferrari-ul, de parcă ar fi orice mașină de rând, fie din partea oricui ar fi. Dar, nu le spune nici da, nici ba, ci a solicitat inițial o sumă 500.000 de galbeni, ca preț al autoturismului, angrenându-se astfel în negocieri fără a avea intenția reală de a încheia contractul cu Harap-Alb. Văzând că prețul este piperat în mod nejustificat, prietenii lui Harap Alb au început să enumere toate inconvenientele pe care mașina le prezintă, încercând să obțină o scădere a prețului. Cu toate acestea, Împăratul nu s-a înduplecat nici în ruptul capului, menținând prețul. Ba mai mult, auzind că prietenii lui Harap-Alb se oferă să-l împrumute cu banii necesari, dată fiind starea de disperare în care se afla, Împăratul a încercat să profite, solicitând prețul de 900.000 de galbeni. Harap-Alb acceptă, primind de la fiecare prieten suma de 300.000 de galbeni.

Furios la culme, Împăratul Roșu văzând că nu are de ales, în calitate de persoană juridică autorizată, în mod unilateral și fără nici o negociere cu Harap-Alb, a stabilit că va încheia contractul de vânzare, însă predarea mașinii va avea loc doar atunci când va dori el. Astfel, mai întâi, trebuie ca Harap – Alb să se dovedească vrednic să păzească mașina o noapte, pentru a arăta că are abilitățile unui bun proprietar capabil să păzească o mașină atât de valoroasă. Conform înțelegerii, dacă până dimineața mașina este în siguranță în showroom, se va proceda de îndată la predarea acesteia. Harap-Alb și ai săi prieteni au fost de acord și s-au instalat în mașină pentru a fi siguri că reușesc să o păzească. Între timp, Împăratul Roșu s-a înțeles cu Ardiles, hoțul împărăției, să fure mașina cu orice preț, astfel încât să nu trebuiască să predea mașina către Harap - Alb. Ardiles, hoț cu experiență, a reușit să fure mașina, adormindu-i pe Harap-Alb și prietenii săi, aceștia neputând să își explice ce s-a întâmplat. A doua zi, mergând la Roșu Împărat, Harap – Alb observă mașina parcată în curtea acstuia, înțelegând că în spatele furtului se afla de fapt Împăratul Roșu și știind că nu se poate întoarce la Spân fără mașină, pe fondul amenințărilor la care era supus, Harap – Alb procedează la sustragerea mașinii, fugind împreună cu prietenii săi către împărăția lui Verde Împărat.

La întoarcerea la Curte, Harap-Alb predă mașina Spânului, iar acesta din urmă pentru a se mândri, încearcă să o pornescă în văzul tuturor, însă nu reușește, cu toții realizând că mașina era configurată să pornească exclusiv cu amprentă regală, iar amprentele Spânului nu erau înregistrate în baza de date a amprentelor regale, cu toții realizând înșelătoria comisă

de Spân și izgonindu-l pe acesta. Anii au trecut și Harap – Alb a stăpânit până la adânci bătrâneți, fără reparații, frumosul Ferrari.